

Esimene peatükk

Kaks päeva varem

Päike purjetas kõrgel mere kohal ja kallas Port Trevani üle kuldse valgusega. Vaatepilt oli kaunis otsekui stseen piltpostkaardilt või pühapäevaõhtune teledraama. Mollyle oli see tuttav, sest ta müüs oma kohvikus piltpostkaarte, mille kujunduses kasutati Port Trevanis filmitud pühapäevaõhtuse teledraama temaatikat.

Molly pööras uksel rippuva sildi ümber ja avas kohviku klientidele, kes aeglaselt sisse valgusid. Ta vaatas rõõmuga pealt, kuidas nad imetlesid suhkruvati värve, retrostiilis kroomitud siseviimistlust, seinal rippuvaid võttegrupi liikmete autogrammidega fotosid. Molly tegi neile teed ja kohvi ja serveris koogikesi.

Ent tema pilk ei pöördunud kordagi letile kõige lähemal rippuvale fotole, millelt Conor Blackstone nii klientidele kui ka personalile seksikust kiirgas.

Ukse kelluke tilises ja kohvikus jäi viivuks vaikseks. Mollyl polnud tarvis sinnapoole vaadata, sest ta teadis niigi, et siseneja pole tema ema, kes tuleb lõunasöögipakkumisteks ettevalmistusi tegema.

Aga lootusrikas süda sundis teda sellegipoolest pilku tõstma ja seejärel viisakalt naeratama, kui tegu pole mehega, keda ta ootas.

„Tere hommikust!” lausus Kitty hiigelsuuri päikesepirille kaunisse soengusse sätitud juuste peale lükates ja täiuslikult värvitud huultega naeratades. Ta siugles puusi õõtsutades laudade vahelt läbi.

Keegi pillas põrandale teelusika.

„Hommikust, Kitty. Kohvi soovid?”

Kitty noogutas ja haigutas. „Meeleldi. Musta. Kanget. Mulle tehti seitsmest saati grimmi ja muidu võin ma suurest igavusest magama jääda. Aga vähemalt ilmaga on meil vedanud.”

„Praegu küll,” nentis Molly. „Homme hakkab sadama.”

„Ilmateade ütles, et ...”

„Hähh,” ühmas Molly. „Ilmateade. Ma küsisin Derek Temple’ilt.” Mees oli Port Trevanis kala püüdnud sellest ajast alates, kui Molly sündis, ning ennustas täpsemini kui ilmateenistus.

„Ta ei saa seda teada,” ütles Kitty, aga tema hääles puudus kindlus.

Molly jäi Kittylt „Hello Kitty” taaskasutatavat kohvitopsi vastu võttes teda silmitsema. Kitty nägi välja kaunis, aga seda oli ta alati. See oli tema töö. Blondid juuksed olid ülespandud soengus nagu Brigitte Bardot’l, silmalaineri joon lai, ripsmed nii pikad ja paksud, ja Molly lausa kartis, et kui naine liiga tugevalt pilgutab, võib tekkida tõusulaine.

Molly peaaegu et kuulis, kuidas külaliste silmamunad pöörlevad Kitty ja seinalt särava naeratusega vastu vaatavat Valerie Pearsonit kehastava Kitty autogrammiga foto vahel.

Kohe on see hetk käes ...

Kitty tänane kostüüm koosnes kitsastest capripükstest ja teravatiipulisele rinnahoidjale liibuvast topist. Molly ei suutnud silmi lahti rebida Kitty ettelükatud rinnapartiist, ehkki oli enda teada sajaprotsendiliselt heteroseksuaalne.

„Tuleb tunnistada, et grimm on suurepärane,” nentis ta. „Sa näed välja, justkui oleksid äsja välja astunud Biitlite albumilt.”

„Ma võiksin vaimutseda, et selja taga on „A Hard Day’s Night”, aga tegelikult olen omadega täitsa läbi,” lausus Kitty haigutust alla surudes ja elegantselt jäätiseroosale baaripukile varisedes. Kitty tegi kõike kaunilt.

Molly lükkas tõrksad punased juuksed üle pea ja nihkus kaugemale kohvimasina kuumusest, mis muutis näo punaseks, ning võis vaid loota, et tal pole kaenla all higilaike. Aga tema ülesanne polnudki kaunis välja näha.

Ta vajutas hea kange espresso nuppu, vajutas siis veel üks kord ja lisis sortsu kuuma vett. Kitty ei joonud kohvi ei suhkru ega siirupi ega piimavahu ega isegi piimaga. Piim ei mahtunud Kitty kalorimäära piiridesse. „Ma olen olnud pool ööd üleval, et Penkellis Halli madala süsivesikute sisaldusega hommikusööke proovida.”

Kui Port Trevanist mõne miili kaugusel paikneva gooti stiilis ehitise omanik Ned Crowe esmakordselt Mollylt küsis, kas ta teab mõnd head toitlustajat, oli naine naljaga pooleks vastanud, et võib ise sõbrahinnaga õhtusööki pakkuda. Siis aga oli selgunud, et õhtusöögil osalevad mehe külalised, kes püüavad lahendada mängumõrva, ning nüüd, mil sellest oli saanud juba igakuine üritus, planeeris Ned terveks nädalalõpuks ööbimisteenust pakkuda.

Molly, kes oli aasta tagasi Nediga kohtudes iseendaga kihla vedanud, et mees tormab tagasi Londonisse kohe, kui wifi esimest korda katkeb, oli pidanud tema umbusaldamist häbenema. Ta oli nädalalõppudel mõrvamüsteeriume lahendavate külaliste korraliku toitlustamise sõbrale võlgu.

„Kas sa neid ei saa sinna saata?“ osutas Kitty oma ilusa blondi peaga tainakorvikestele, mis olid täidetud Molly populaarse gluteenivaba sisuga.

„Ei, sest ka need sisaldavad piima ja suhkrut,“ vastas Molly, mispeale Kitty jäi teda juhmi pilguga silmitsema.

„Ned soovib ainult piima- ja suhkruvabu hommikusööke?“

„Ned sööb kõike, mis ma talle annan,“ kinnitas Molly. „Aga eile esitasid toidutellimuse tema külalised.“ Ta haigutas. Ned pistis tõepoolest nahka kõik, mis Molly tema ette lauale pani, aga Mollyl oli tõsine kahtlus, et seda vaid seetõttu, et see oligi ainus toit, mis tema ette lauale pandi. Kuna Ned käitus üldjuhul nagu vana vares, kes on trepist alla kukkunud, polnud Mollyl erilist lootust, et mees suudab nädalalõppudel majatäie mängu mängivate külaliste eest hoolt kanda. Eriti veel peale seda kui ...

„Kas sa Hayleyst oled midagi kuulnud?“ küsis ta. Kitty oli soovitanud teda kui üht „Preili Lawrence viib läbi uurimise“ kõrvalosa täitjat Nedi mõrvamüsteeriumide nädalalõppudel leedi Vanessa rolli.

Kitty jõi kohvitassi tilgatumaks ja hüppas baaripukilt alla, et võtta veel üks tassitais. „Ta ei võta kuus nädalat jalgu alla,“ lausus ta. „Minimaalselt.“

„Oh jumal küll, vaene Ned.“ Sellega teenis Molly ära mõistmatu pilgu. „Vaene Hayley loomulikult ka,“ lisas ta. „Aga Ned oli kõiki hoiatanud, et nad tagatreppi ei kasutaks. Ta ütles, et see pole ohutu.“

„Tean, tean. Edaspidi ei kasuta seda meist enam keegi. Selle õppetunni saime hästi selgeks.”

Molly noogutas ja keeras end ümber, et minna teenindama kedagi, kes oli leti juurde tulnud, ning alles pärast seda kui klient oli tagasi oma lauda läinud, jõudsid Kitty sõnad talle kohale. „Vabandust, mida sa ütlesid?”

„Ma ütlesin, et ei kavatse enam kasutada tagatreppi. Liigun ainult ohutuks tunnistatud jalakäijateedel.” Kitty andis elegantselt au ja istus tagasi oma kohale leti ääres. „Ühesõnaga, see hoone on nii nõmedalt suur, et mulle läheb tarvis saiaraasukestest rada või ehk mingeid liiklusmärke. Ma kasutaksin oma mobiili, aga kurivaim, nii kõrgel pole ju levi ...”

„Miks te üldse seal üleval olete?” päris Molly, ehkki aimas, et teab juba vastust.

Kitty silmisse ilmus riukalik pilk. „Tead, me oleme härrastemajas vaid paar nädalat,” alustas ta, aga samal hetkel hakkas uksekelluke helisema ja ta vaatas üle õla. Ehkki ta ei hüüatanud: „Hei, vaadake sinna!”, oleks ta tegelikult võinud seda teha.

Tavapärasel Port Trevani ühepäevareisijatel oli kalduvus kanda praktilisi jalanõusid ja kergelt veekindlat jakki, ning üldjuhul soovisid nad nautida mitut kannutäit teed ja maitsvaid saiakesi ja võtta istet. Äsja sisse astunud paar ei kuulunud tavapärase Port Trevani ühepäevareisijate hulka.

Molly andis Kittyle heidetud pilguga mõista, et tõenäoliselt läheb tal nendega raskeks, ning küsis uustulnukatelt: „Mida ma saan teile pakkuda?”

„Oh, kuidas oleks tükikesega 1993ndast?” vastas naine, kelle juustesse olid lokitangidega vajutatud ideaalsed lained ja kes kandis vabaaja rõivastust, mis maksis rohkem kui kogu Molly garderoob. Taevas halasta, tal oli seljas isegi vateeritud vest.

Molly naeratas, või vähemalt näitas hambaid. „Tegelikult 1963ndast,” nentis ta ja tegi käega oma kohviku retrostiilis *camp*'ile viidates laia kaare. „Just sellel aastal leiab aset „Preili Lawrence viib läbi uurimise” praeguse hooaja tegevus. Osa sarjast filmitakse

siin,” lisas ta märkuse, mis tavaliselt tekitas väikese entusiasmilaine.

Stiilne paar jäi teda silmitsema, otsekui oleks ta äkitselt hakanud rääkima jaapani keeles. Nemad olid loomulikult liiga lähedal ja moodsad, et pühapäevaõhtuti nostalgilisi telesarju vaadata. Ilmselt sobis neile vaid subtiitritega must-valge voogedastus või midagi sellesarnast.

„Mina võtan ...” naine põrnitses seinal rippuvat menüüd, justkui oleks seegi võõrkeeles kirja pandud. „Ma võtaksin *americano*, või siis teie mõistes ehk „filtrikohvi”.”

Molly oli kulutanud päris palju aega sellele, et selgitada välja, missuguseid jooke ta peaks oma kohvikus pakkuma. Veelgi kauem oli ta aga juurelnud selle üle, kuidas neid tutvustada. Teades, et tema sihtgrupiks pole noored hipsteritest kliendid, oli ta järele proovinud ema sõbrannade soovitusel ning jõudnud järeldusele, et suurem osa tema sihtturu liikmetest eelistab jooke, mida kirjeldatakse lihtsate, üheselt mõistetavate terminitega. Mitte keegi ei mäletanud enam, mida kujutab endast *americano*. Küll aga teadsid kõik, mida tähendab filtrikohv.

„Ja kas teil kofeiinivaba ka on?” küsis stiilne naine.

„On,” lausus Molly, sest nad olid ju tänapäevases Cornwallis, mitte 1970ndates. „Niisiis üks kofeiinivaba *americano*. Kas te soovite seda piimaga?”

„Piimaga? Hoidku taevast, ei!” vastas naine meeblonde juukseid põlglikult kuklasse heites, justkui oleks Molly pakkunud talle lehmasõnnikut.

„Me ei tarvita piimatooteid,” lausus tema kaaslane. Mees kandis särki, mis liibus nii tugevalt vastu keha, et pidi olema spetsiaalselt talle õmmeldud. Särgil oli roosade revääridega krae.

„Me oleme täistaimetoitlased,” selgitas naine.

„Meil on ka soja-, mandli- ja kookospiima,” pakkus Molly.

„Me joome ainult kanepipiima,” teatas mees üleolevalt.

Molly oli täiesti kindel, et kui ta oleks ette lugenud kõik maailmas olemas olevad piima alternatiivid, oleksid nad ikkagi soovinud midagi, mida tal polnud.

„Must kohv on nagunii kõige parem,” nentis Kitty oma baaripuki otsast julgustavalt. Ta kinkis neile professionaalse sooja naeratus.

Stiilne naine vaatas Kitty hindava pilguga üle. Ajastutruus kostüümis ja täisgrimmis Kitty oli omaette vaatepilt, ning Molly meelest täiesti äratuntav kui telesarja „Preili Lawrence viib läbi uurimise” osatäitja. Või siis seinal rippuva võtetiimi liikme autogrammiga fotolt. Või spetsiaalsetelt koogikestelt vitriinis, mis kandsid tema kui sarjas osaleja nime.

„Jah,” ütles stiilne naine, kes ei paistnud mõistvat, miks peaks keegi kell kümme hommikul laskma endale laineriga kiisusilmad teha. Ilmselt segaduses, mida seepeale öelda, pöördus ta oma partneri poole. „Kallis?”

Kallis oli trimmis ja sale ning vaat et veelgi uhkemini säititud kui tema naissoost partner. Molly polnud eales varem näinud niisuguse täpsusega kitkutud kulme.

„Ma vist võtan samuti *americano*,” ütles mees. „Pooledli kofeiinivaba.”

„Kas te soovite ka midagi süüa?” küsis Molly, ehkki oli üsna kindel, et teab juba vastust.

Mõlemad põrnitsesid kondiitritoodete letti, justkui oleks see karsakaid täis. Mollyl oli pakkuda gluteenivabu kooke, vähese suhkrusisaldusega kooke ja laktoosivabu kooke, aga miskipärast oli tal tunne, et mitte ükski neist ei suuda pälvida selle paari heakskiitu.

„Ei,” vastas naine, mispeale Molly niristas neile joogid.

„Taevas hoidku, need on nii odavad!” imestas mees talle viiekümneaelast rahatähte ulatades. Seda tehes oli tema ainus eesmärk Mollyt kiusata. Molly oli päris kindel, et terves maailmas ei leidu kohvi, mis maksaks kakskümmend viis naela tass.

Ehkki kui ta viimane kord Conoriga Londonis oli käinud ...

Ta kontrollis demonstratiivselt, ega viiekümneaelased võltsitud pole, andis neile raha tagasi ning jättis nad retrostiilis kroomitud ja laminaatplaadiga kaetud laua taha istuma ja põlgliku muigega sisekujundust silmitsema.

Kitty tabas Molly pilgu ja surus huuled kokku. Isegi telesarja tegijad polnud nii naeruväärsed. Kui hipsteritele omased teatud

kalduvused välja arvata, polnud nad tegelikult üldse naeruväärsed. Keegi neist polnud kordagi Molly kohviku või veidi kaugemal paikneva publi menüü üle nalja heitnud. Hoolimata sellest, et nad näisid ülehinnatud džinnist ja gluteenivabast saiast kerges sõltuvuses olevat.

See tuletas Mollyle midagi meelde. „Penkellise mõrvad,” ütles ta Kitty. „Nedi sõnul leidis ta võttegrupi liikmete hulgast kellegi, kes on valmis Hayley rolli üle võtma.”

„Leidiski,” kinnitas Kitty.

Molly ootas. Kitty rüüpas süütul ilmel kohvi.

„Ta sai nõusse sinu, eks?” küsis Molly lõpuks, mispeale Kitty ohkas.

„Nojah, ta oli meeleheitel, mõistad, ja et sellel nädalalõpul ei lähe mind võtteplatsil tarvis, helistasin Nedile, ning ta tegi mulle täiesti otsekoheise pakkumise,” selgitas Kitty. Tema naeratus oli särav, aga miski tema silmis reetis, et peale „otsekoheuse” on mängus miski veel. „Ma käin homme tema juurest läbi. Sina tunnend teda, ta on kindlasti tore mees, eks?”

„Ned? Oo jaa, ta on ...” Molly manas vaimusilma ette Nedi. Tumedad sassis juuksed, hingestatud silmad, elult räsida saanud pealispinna all üsna nägus. Ned oli veider ja vaikne ja melanhoolne, aga Mollyle ta meeldis. Ned meeldis Mollyle isegi nii palju, et ta oli valmis mehe palvel oma toitlustusäri riskima. „Ta on tõesti tore,” kinnitas ta, teades samas, et see sõna ei ütle mehe kohta just palju. „Ta ei hakka sulle ligi ajama.”

„Rõõm kuulda,” ütles Kitty. „Ja tead, kui me omavahel ikka põrmugi ei klapi, siis tegu on üheainsa nädalalõpuga. Kogu üritus kestab ühtekokku ainult kaksikümmend neli tundi.”

Molly askeldas letil seisvate kohvitassidega ega öelnud välja, mida tema sellest asjast arvab. Kitty oli sarjas „Preili Lawrence viib läbi uurimise” korduv roll, ning eelmisel aastal oli antud talle osa ühes ülimenukas kassahitis, misjärel ta oli investeerinud oma raha just sellesse kohvikusse, kus nad parasjagu istusid. Päris kindlasti ei vaevanud Kittyt rahapuudus, nii et ilmselgelt polnud ta seda rolli vastu võtnud raha pärast.

„Aga järgmisel kuul?” küsis Molly.

„Oh, selleks ajaks peaksid meil kordusvõtted olema läbi saanud,” nentis Kitty muretult, ning enne kui Molly jõudis täpsustada, et ei pidanud silmas seda, lisas: „Millal Conor tagasi tuleb?”

Molly ei vaadanud seinal rippuva mehe foto poole. „Siis, kui tema audioraamat on valmis saanud. Või ürgsest loodusest rääkivale dokumentaalfilmile tekst peale loetud. Või kõigil kuulsuste pidudel käidud,” vastas ta, mispeale Kitty ütles: „Ah soo,” ning sellel korral oli Molly see, kes muutis teemat.

„Te siis elategi Port Trevanis,” imestas sellel õhtul juba kolmas inimene, justkui oleks tegu sõna otseses mõttes filmi võttepaigaga, mis koosnebki vaid vineerist ja valguspargist.

„Jaa,” vastas Conor naeratades. Ta oskas hästi naeratada inimestele, kes teda surmani tüütasid. Londoni muusika- ja draamakunsti akadeemias veedetud pikad aastad olid end ära tasunud.

„Lõbus lugu küll, aga mina miskipärast ei uskunud, et selline paik üldse olemas on,” ütles naine.

„Päris kindlasti on see olemas siis, kui ma kohaliku elanikuna maksu maksan,” lausus Conor.

„Väga naljakas,” sõnas naine, aga ei naeratanud. Laitmatu välimusega huulevärvi tõttu ei saanudki ta ehk seda teha. Ta sirutas Conorige stiilselt kahvatu käe. „Serena Morgan, võlakindlustusest.”

„Conor Blackstone, näitleja.” Naise käsi polnud välja sirutatud nurga all, mis oleks võimaldanud seda suruda, ning Conorige tekkis küsimus, kas ta peaks seda suudlema. Aga piirdus siiski vaid lõdva käepigistusega.

„Jah, ma tean. Tõeline täht. Teil on vist kavas mind veenda, et ma oma suure vaevaga teenitud rahast ühe osaga hüvasti jätaaksin,” lausus Serena Morgan.

Serena Morgan sarnanes vägagi ruumiga, kus nad seisid. Laitmatu välimusega, kallihinnaline ning külmal ja neutraalsel viisil kaunis. Tal olid punased juuksed, alabastervalge nahk ja silmad nagu kassil. Conori meelest võis ta olla isegi veetlev. Aga tema punased juuksed

polnud lокkis, kahvatul nahal polnud tedretäppe, ning ta polnud soe ja täidlane ja lopsakas ja – ühesõnaga, ta polnud Molly.

„Ja kuidas ma saaksin seda teha?” küsis Conor mõtteid kallimast vastumeelselt eemale tõrjudes. „Teid veenda?”

Ole võluv, Blackstone, võlu ta ära. See naine oli teatud mõttes finantseerija – Conorig polnud aimugi, mida võlakindlustus õigupoolest tähendab –, mistõttu ta valis „Raha ligimeelitaja” stsenaariumi.

Ta naeratas Serena Morgani sisalikukülmadesse silmadesse ja lausus: „On teada tõde, et eri kunstiliigid pole tähtsad üksnes meie kultuuripärandile, vaid need on ka maailmaklassiline eksport. Suurbritannia film ja teater on kuulsad kõikjal maailmas, ning see on tööstusharu, mis toob meie majandusele sisse miljoneid.”

Naine näis igavlevat.

„Sellele lisaks on kunstiharidusel elukutse valikust hoolimata üli-suur väärtus. Nii näiteks pole teie töö iseloomu tõttu vist sugugi tavatu, et te peate pidama kõnesid või tegema esitlusi?”

Serena Morgan jäi talle tuima pilguga otsa vaatama ja küsis: „Kas te üldse teate, missugune on minu töö iseloom?”

Conor manas näole särava naeratuse. „Oojaa, minu viga. Aga ma olen päris kindel, et teil tuleb vestelda paljude inimestega, on mul õigus? Ning võib-olla ei taha te ...” – *nagu praegu* – „võib-olla nad ei meeldi teile. Võib-olla teid ei huvitagi toode või teenus, mida te neile müüte. Aga teil on tarvis jätta mulje, et huvitab. Te vajate enesekindlust, et vastu pidada ja end müüa.”

„End müüa?”

„Nagu kaup. Et teid saaks palgata, usaldada, teiega koostööd teha. Ning see enesekindlus saab tulla kunstihariduse taustast. Teismeline, kes seisab tobeda peakattega laval teeseldes, et on rõdult alla vaatav Julia või Sandy muusikalist „Grease” või räppiv Alexander Hamilton – nad kõik saavad kasutada just sedalaadi kogemust ja teeselda, et on enesekindlad ärimehed. Või ärinaised.”

Conor kinkis talle südantmurdva naeratuse. Ta oli seisnud silmitsi prooviesinemiste žüriidega, mille liikmed olid olnud vastutulelikumad kui see naine.

Serena Morgan kehtas vaid saledat õlga. „Asi on maksuvabas tulus, on ju?”

„Nojah, kindlasti oleks teie kingitus ...”

„Kas viiskümmend tonni sobib?” Naise huulil välgatas naeratus, mis oli ühtaegu põgus ja ebasiiras, ning juba hetk hiljem oli tema tähelepanu pöördunud mujale ehk mehele, kes oli sama laitmatu välimusega ja isikupäratu nagu kõik ülejäänud siinviibijad, erandiks vaid juuksed, mida ta kandis meestekrunnis. Conori meelest oli see nagu tätoveering või ninarõngas: taheti olla originaalne, aga kõigist teistest reeglitest peeti kinni.

„Hei, Hugo! Sa ei kujuta ette! Colin lausa elab Cornwallis, selles filmi võttepaigas.”

„Conor,” ütles Conor. „Conor Blackstone.” Ta manas veel kord suule oma näitlejanaeratus ja sirutas käe Hugole, kelle käepigistus oli sama jõuline nagu kõik eelmised, mida Conorig selle õhtu jooksul taluda oli tulnud. „Tõtt-öelda on küla päris, ehkki suurema osa telesarjast „Preili Lawrence viib läbi uurimise” filmime tõepoolest seal.”

„Sellest pole ma midagi kuulnud,” pobises Hugo endale nina alla. Vaatepilt oli naljakas, sest Conor oli temast õige mitu sentimeetrit pikem. Conor jättis liigutuse endale meelde, et seda järgmisel korral ülbikut mängides kasutada. „Kas see sinu Ned ei kolinud just sinna kanti, kallis?”

Viisis, kuidas mees hääldas sõna „kallis” oli midagi õövastavalt jäist. Conor oli kuulnud seda hellitussõnana ja lihtsalt tervitusena ja paljudes meediaringkondades vaat et kirjavahemärgina, aga Hugo suust kõlas „kallis” peaaegu nagu solvang.

„Ta ei ole minu Ned,” tulistas Serena vastu, sõnad nagu kuulid. „Jumal tänatud. Kes tahaks elada selles kohutavas tuuletõmbusega vanas lossis?”

„Kõigis lossides pole tuuletõmmet,” ütles Conor. „Meie sõber renoveeris ühe hiljuti ära. Tegu pole päris lossiga, aga hoone on täiesti gooti stiilis. Suurem osa tema rahast läks keskkütte sissepanekule.” Ta naeratas, rüüpas šampanjat ja lisas siis pikemalt mõtlemata: „Kummaline, et ka tema nimi on Ned.”

„Ned Crowe?” küsis Serena, kelles tärkas huvi. „Te tunnete Ned Crowe’i?”

Conor jäi üllatunult naisele otsa vaatama. „Ned Crowe’i, kellele kuulub Penkellis Hall? Jaa. Tunnen. Tähendab ... ka teie tunnete Nedi?”

Ta püüdis asetada talle tuttava mehe – rahatu, melanhoolse, üldjuhul kriimudega, mis olid mõne isetehtud tööga kaasnenud õnnetuse tagajärg – konteksti, mis oleks sobinud nende rõvedalt rikaste inimestega selles uhkes üles löödud ruumis.

„Muidugi, kallis. Kõik selles ruumis viibijad tunnevad Nedi.” Hugo näis küsimus lausa lõbustavat. „Meest, kes kaotas kõik.” Ta puudutas Serena käsivart, mispeale naine vaevumärgatavalt võpatas.

„Ta töötas finantssektoris?”

„Mõnda aega tegutses ta vist tõesti finantsalal,” vastas Hugo. „Kuldse puudutusega mees. Siis aga „põmm!”, närvivapustus, kaotas üheainsa päevaga viissada milli, kadus maamunalt.”

„Viissada milli?” kordas Conor.

„Pool miljardit dollarit,” selgitas Serena.

Conorile ei jõudnud nii suure summa kaotus – üheainsa päevaga – veel pärale, aga Hugo jätkas: „Kuulu järgi põgenes Cornwalli, saba jalge vahel. Mida ta seal teeb, töötab provintsipangas?”

„Ta, hmm, korraldab koosviibimisi, kus lahendatakse mõrvamüsteeriume,” vastas Conor.

„Misasja ta teeb?”

„Ühesõnaga ...” Conor heitis pilgu käekellale, mis näitas aega ega maksnud rohkem kui väike auto nagu kõik ülejäänud ajanäitajad selles ruumis, „ta on juba mõnda aega sääraseid õhtusööke korraldanud, aga järgmisel nädalal jäävad külalised esimest korda tema juurde terveks nädalavahetuseks. Minu sõbratar toitlustab neid,” lisis ta uhkelt, ning sai vastuseks kaks ükskõikset pilku.

„Oi kui lõbus,” nentis Serena sama ilmetu näoga nagu enne. „Kallis, kas sa kavatsed ka annetada?” küsis ta Hugolt.

„Ah jaa. Ikka. Sada?” ütles Hugo hooletult.

„Sada tuhat?” täpsustas Conor, mispeale teda vaadati pilguga, et mistahes teine summa oleks nali. „Väga suuremeelne, tänan.”

Ta pani kirja nende andmed ja lehvitas hüvastijätuks, mõeldes huviga, mis pagan võis küll juhtuda Ned Crowe'iga, et mees oli sellest sádelevast, halastamatust kuldkalakaunist Penkellis Halli gootipárasse rōskusse suundunud.

Penkellis Hall oli maanteelt náhtav vaid kaljude kohal kõrguva koguka varjuna, ning kui paarist aknast poleks paistnud valgus, oleks Kitty olnud kindel, et seal varitseb hiiglane, kes kavatseb eksinud rándurid nahka pista.

Puudes vilistas tuul ja piitsutas juustega Kitty nágu. Naine komistas puujuurele, mis oli kangesti maa alt tema poole sirutuva skeleti káe moodi, ning tal oli tunne, nagu tahaks see temast kinni haarata.

„Ára ole naeruváärne!“ andis ta endale valju häälega kásu. „Tegu on táiesti normaalse rajaga, mis viib üles táiesti normaalse kalju juurde ja sealt edasi táiesti normaalse majani.“

Ákitselt maja nõrgalt valgustanud tuled kustusid.

„Pimedal ja tormisel ööl. Kusagil párapõrgus.“

Kitty võttis uuesti mobiili taskust välja ja püüdis Penkellis Halli helistada, aga levi polnud ikka veel. Ei saanudki olla; tõenäoliselt oli ta kukkunud ajaportaali, rännanud ajas tagasi ja sattunud keskaega, ning iga hetk võis välja ilmuda peata ratsanik, kes ta kátte saab.

Kitty kirus oma liiga elavat kujutlusvõimet ja rühkis mööda mäenõlva ülespoole. Mobiililevi polnud sellepárást, et ta viibis parasjagu Cornwalli põhjarannikul kusagil párapõrgus. Ta oli harjunud selle maailmanurgaga, kus ümber nurga pöörates võis kahekümne esimene sajand jársku haihtuda. Tegelikult oli ta juba kaks aastat siin kandis filmivõtetel olnud – sageli ka páris üleval kõrgel kaljul, millele ta nüüd láhenes.

Aga kui káimas olid võtted, ümbritsesid teda inimesed, mobiil tavaliselt töötas ja ilm oli üldjuhul üdini võlts. Derek Temple oli küll Mollyle öelnud, et hakkab sadama, aga BBC ilmateade kinnitas vastupidist. Kitty oli võtnud kaasa vihmavarju, aga vihmariideid ta ilmaasjata selga ei pannud, nii et oleks parem, kui BBC-l oleks õigus. Tema kingad polnud mõeldud kõndimiseks vihma káes ...

Või nagu selgus, isegi mitte kõndimiseks sellel jubedal rajal, mis pidi olema sissesõidutee. Tundes, kuidas üks jalg libiseb, Kitty karjatas ja lõi käed laiali, et tasakaalu säilitada.

Jäänud korraks neljakäpukile mudasse, vaatas ta vigastused üle. Väike rebend sukkpükstes ja kriimustus peopesal. Kõik oli korras.

„Õnneks ei saja,“ lausus ta end kindlameelselt püsti ajades ja edasi marssides. Kittys oli piisavalt südikust, et selle katsumusega toime tulla. Ta oli üheksakümmend protsenti kindel, et tal jätkub vaprust sellega toime tulla.

Ja siis hakkas sadama.

„Ongi nii?“ ütles ta, sest see oli tõesti viimane piisk karikasse. Kingad hävivad ja kleit on liiga õhuke, et vihma käes vastu pidada. Juuksed, mis ta oli jätnud grimmitiimi tehtud glamuursesse kuuekümnendate stiilis soengusse, vajuvad paari sekundiga peadligi.

Ta lõi lahti vihmavarju, aga tuul krabab sellest nii kõvasti kinni, et ta kartis käsivart välja väänata.

„Ainult üks väike nädalalõpu tööots, Kitty,“ narris ta end seda neetud asjandust taas alla kiskudes. „Sinu jaoks on see kukepea, Kitty. Seal on peitu pugemiseks ideaalne paik, Kitty, sa närune argpüks.“

Tõstnud kiirust, ukerdas ta mööda järsku käänulist sissesõiduteed edasi, kuni hoone ilmus tema vaatevälja.

Veebisaidil oli see välja näinud täitsa kena, kuid mitte eriti külalislahke. Suur hallist kivist ja Cornwalli kiltkivist hoone, kõikvõimalike arhitektuuristiilide ja huvitava katusejoonega. Pimedas ja vihmas, juba ulguma hakanud tuule ja metsast kostvate tundmatu olendi huigete saatel sarnanes see õudusfilmi tegevuspaigaga.

„Seda häält teeb kajakas või rebane ning maja ise on täiesti normaalne,“ kinnitas Kitty endale, marssides üle ainsa seni leitud tasase maatüki ehk armetu ringikujulise vankritee, mille keskel võis näha purskkaevu jäänuseid. Tusane nümf kallas pragunenud vaasist suurde sammaldunud kivist basseini luuderohu ja ämblikke.

Kitty kiirustas sellest mööda ja tõmbas hoone ees sammaskoja all hinge. Portikuse peal olid veesülitid.

„Uskumatu!” pomises ta küll endamisi, aga sama oleks arvanud iga teinegi. Ta otsis uksekella, ent leidis ühelt poolt vaid päevinäinud kellanööri pronksist käepideme. Kui ta seda ettevaatlikult sikutas, tuli see ukse küljest ära ja jäi talle pihku. Äkitselt lõhestas taevast valgunool.

„Mida paganat ...” nähvas kellegi hääl, ning Kitty karjatas, sest ta polnud ukse avanemist isegi mitte märganud.

Pimedusest paistis tema kohal kõrguv hiiglane, metsiku juukse-pahmakaga libahunt, tontliku hiilguse käes kümblev gooti koletis, kes ihus piinariista.

Kitty lõi teda pronksist käepidemega.

Teadvusele tulles tajus Ned silmis eredat valgust ning mõtles korraks, et on surnud.

Ei, kui ta oleks surnud, poleks tal tõenäoliselt tugevalt tuikavat peavalu ja tal poleks nii kohutavalt külm, pealegi ei pomiseks keegi talle kõrva: „Armas jumal, palun ära ole surnud!”

Ta peletas valguse kõrvale ja hääl lausus: „Oh, jumal tänatud!”

Ned pilgutas silmi, aga valgus oli teda pimestanud ja ainus asi, mida ta nägi, olid tantsivad täpikesed. Väga tore, tal algab migreen.

„Kas te kuulete mind? Mitut sõrme ma püsti hoian?”

Valgus oli tagasi. „Ma kuulen teid,” ütles Ned. „Aga te pimestate mind oma valgusega.”

„Oi! Palun vabandust!” Valgus nihkus paari sentimeetri võrra kaugemale. „Kus siin lüliti on?”

Ned surus käed silmile, aga tantsivad tulukesed sähvisid laugude all edasi. Talle tundus, et miski on selja all. Võib-olla kang, mille ta oli haaranud kätte, et kangutada lahti puukuuri viiv uks, kus peitus generaator.

„Lüliti on ukse kõrval, aga vool läks ära.”

„Või nii! Ah jaa, ma nägin, kuidas maja läks pimedaks, kui olin ... andke andeks, see viis mu natuke, hmm, endast välja. Kas soovite, et kutsun kiirabi?”

„Ei,” vastas Ned pahuralt. „Tegu on ainult migreenihooga. Mul neid ka varem olnud.” Ehkki tavaliselt ei pannud need teda minestama ja võõraste ees põrandale langema.

Ta ajas end istukile, mis oli valus, ja lükkas selle neetud kangi kaugemale. Mida tegi ta võhivõõra jalge ees põrandal? Viimase asjana mäletas ta seda, et oli osatäitjate kohta märkusi teinud, ning siis olid tuled kustunud – ta ei kartnud pimedust, tegu oli vaid tontliku vana majaga – ja seejärel uksekell helisema hakanud. Ned ei teadnud isegi seda, et tal oli uksekell olemas. Ta oli pimeduses vaiba otsa komistanud, mobiili puhvetkapi alla pillanud, ning nüüd oli ta kindlasti üleni ämblikuvõrkudega kaetud, sest oli telefoni otsides ringi ukerdanud.

„Kas ma saaksin teid üles aidata?”

Selle paganama valguse tõttu ei näinud Ned midagi. Tema peas keerlesid leedi Vanessa ja väljapressimine ning tumedad varjud, mis täitsid suure saali. Ta lubas salapärasel naisel end jalule aidata, käest kinni võtta ja iseendale kuuluvasse majja juhtida.

Naise mobiili taskulamp tekitas suures saalis põnevaid varje, aga valgustas ka suurt lauda ja selle ümber seisvaid toole. Ned lasi tal käest lahti ja varises ühele neist, käed vastu pead surutud. Ai! Tal oli tunne, otsekui oleks keegi surunud sellesse noa, ning see tunne oli uus.

„Kas ma saan teie heaks midagi teha?” küsis naine.

Sa võiksid ära minna. Serena oli talle korduvalt öelnud, et kui mehel on migreen, siis on ta nagu peast haavata saanud karu, mis polnudki tõest kuigi kaugel. Ta pidi lihtsalt tükk aega pimedas toas lamama, kuni sähvivad tulukesed kaovad, tuikav valu haihtub ja tal õnnestub end välja magada.

„See on ainult migreen,” kordas ta. Sähvivad tulukesed olid hakanud kaduma, aga see ei tähendanud midagi. Mõnikord neid ei tekkinudki.

„Hmm,” ütles naine.

„Vahel hakkab mul silme ees sähvima. Stressist, unepuudusest, korrapäratust tootumisest. Äikesest. Andke andeks,” lisas ta viimaks, „aga kes te olete?”

„Muidugi. Mina olen Kitty. Kitty Cardew, mäletate? Me vestlesime telefoni teel. Kas teie olete Ned Crowe?”

Kitty Cardew. Ned tundis, kuidas ta nägu lööb õhetama, ja ta oli pimedusele tänulik. Seesama uskumatult kaunis naine telesarjast, kes mingil seletamatul põhjusel soovis tema mõrvamüsteeriumis näidelda.

Ta oli Nedile helistanud ja lubanud täna õhtul kohal olla, aga tormi ja elektrikatkestuse tõttu oli mees selle miskipärast ära unustanud.

„Olen,” vastas mees. „Parimatel päevadel olen ma Ned Crowe.”

Ta sirutas naise poole kae, mille naine hämaras valguses ka üles leidis, ning seejärel surusid nad teineteisel kätt. Ned proovis naist salamahti piiluda, ent ta silmad suutsid eristada vaid näo ja käsivarre kahvatust, sest naise rõivad olid neist veidi tumedamad. Sellest hoolimata oli naise nägu Molly kohvikus rippuvatelt plakatitelt tal meeles. See oli nii ilus, et naist oli peaaegu valus vaadata.

„Kas teil küünlaid on?” küsis naine.

„Küünlaid?” Romantilisi, hubiseva leegiga põlevaid küünlaid, mis heidavad tema kehale sooja kuma ...

Pärast põgusat pausi Kitty jätkas, justkui oleks mees kohtlane: „Sest vool läks ära. Et me midagi näeksime.”

„Jajaa.” Ned tahtis süüdistada peavalu, aga tõe seisnes selles, et naise lähedus näis muutvat ta poolearuliseks. „Mmm, ikka, ilmselt küll, kusagil, aga majas on ka generaator.”

Järgnes veel üks paus, misjärel Kitty alustas: „Aga see ei tööta sellepärast, et ...?”

Ned oigas ja ajas end püsti. „Sellepärast, et automaatset ülekandelüliti pole veel paigaldatud. Mul oli kavas see asi korda ajada, kui ...” Ta hää katkes. Ta ei taibanud ikka veel, miks ta oli eeskojas mines-tanud. „See paikneb väljas. Laenake mulle oma mobiili.”

„Tõtt-öelda on see teie oma,” ütles Kitty. „Te pillasite selle maha, kui te, mm ...”

Ned libistas käega läbi juuste, mis oli viga, sest ta pea valutas. „Kaotasin teadvuse. Jep.”

„Tegelikult ei kaotanud,” lausus Kitty. „Ma andsin teile kerge obaduse. Kellanööri käepidemega.”

Ned tardus paigale, üks käsi vastu valutavat pead surutud. „Oot, misasja?”

Ukse kell oli helisenud ning ta oli haaranud oma mobiili ja läinud ust avama, seejärel aga – ilmselt oli naine samal hetkel ta teadvusetuks koksenud. Aga vähemalt oli ta selle koha pealt aus.

„Ühesõnaga, ümberringi valitses pimedus, ja mul oli hirm ning ma arvasin, et te olete koletis,” selgitas naine katkeva häälega.

„Koletis,” kordas Ned kiretult.

„Nojah, te olite üleni tolmune ja räpane ja tige, tagatipuks oli äike ning ...”

Järsku tõi naine kuuldavale vaikse karjatuse, sest saal lõi äkitselt valgusest särama. Ned hõõrus veel kord silmi, tõstis aeglaselt pilgu ja jäi silmitsema Kittyt, kes seisis laua ääres, sõrmed tooli seljatoe külge klammerdunud, silmad suured ja nägu kahvatu.

Naise juuksed kleepusid pea ja kaela külge. Meik oli laiali. Kõige hullem lugu oli aga tema kleidiga, mis oli puuvillane, õhuke, läbimärg ja keha vastu liibuv.

Väga liibuv.

Ned tajus alles siis, kui naine vaikselt kiljatas ja käed vaheliti põimis, et põrnitseb tema rindu. Armas jumal, nüüd polnud enam pimedust, mis oleks tema punastamist varjanud.

„Palun vabandust,” kogeles Ned.

„Samad sõnad,” lausus Kitty.

„Mille eest?”

„Et ma teid vastu pead lõin.”

Ned toksas sõrmega oma laupa. See oli tõesti valus, aga mitte nii, nagu tavaliselt migreeni puhul. Sest tegu polnudki migreeniga. Kitty Cardew, maailma kõige kaunim naine, keda ta päriselus iial oli kohanud, oli löönud teda vastu pead kellanööri antiikse käepidemega, tema aga jõllitas nüüd naise rindu ja oli tõenäoliselt veel ühe obaduse ära teeninud.

„Selge. Mis siis ikka. Mm.” Vähemalt oli naine oma teo üles tunnistanud. Et Ned hoopigi ei mäletanud, võis naine karistusega pääseda.

„Soovite, et vaatan teie pea üle?” küsis naine lähemale nihkudes, aga Ned astus nii kärmelt sammu tagasi, et lõi end vastu lauda ära. Ainuüksi kujutluspilt, kuidas naine teda lähemalt uurib, rinnad otse tema näo ees, oli tema niigi pingul närvidele liig.

„Ei,” nähvas ta. „Kõik on korras. Mul pole midagi viga.”

Kitty tõstis käed üles. „Olgu. Hästi.” Ta ajas end sirgu ja lükkas õlad taha, tõmmates uuesti Nedi tähelepanu oma rindadele. „Kas ma peaksin tegema prooviesinemise? Lugema ette mõned read? Ma tean, et mängus improviseeritakse, aga kas teil on olemas mingisugune kondikava?”

Ta oli rinnale risti põimitud käed rippu lasknud. Ned andis endale käsu hoida pilk naise kaela juures.

„Kondikava,” kordas ta. „Ikka. Mm. Ühesõnaga, me oleme abielus, te vihkate mind, flirdite kõigiga, sest tahate meeletult siit minema pääseda, mina lunin kõigilt raha, ning järgmisel päeval leitakse teid, pistoda rinnus.”

Kitty näis kuuldu üle järele mõtlevat. „Kes mu tapab?”

„Mina,” vastas Ned. „Me anname hästi palju vihjeid selle kohta, et seda võis teha kes iganes, aga laupäevase päeva jooksul tuleb päevalgele terve rida alibeid, ning pühapäeva hommikul julgustatakse külalisi ära arvama, kes on mõrvar. Kes annab õige vastuse, saab pudeli vahuveini.”

„Aga kui antakse vale vastus?”

Ned kehtitas õlgu. „Sellisel juhul palun neil veel kord proovida ning põhjendan ära ka alibid.”

„Järelikult on kõik kaljukindel, ning mõrvar saab olla üksainus isik?”

„Täpselt nii,” kinnitas Ned. Ta selgitas Kittyle veel mõningaid tema rolliga seotud detaile, ligikaudset ajakava, millest nad peaksid kinni pidama, luges üles ruumid, mida nad saavad kasutada. Kitty noogutas, esitas asjakohaseid küsimusi ja tegi mobiili märkmeid.

Nedi nägu tõmbus krimpsu, kui jutt jõudis kehavõitu tasuni, mida ta Kittyle sai pakkuda, sest naine oli ikkagi professionaalse väljaõppe saanud näitlejanna; tal oli korduv roll populaarses telesarjas, ning mees oli kindel, et oli hiljuti näinud tema nägu ühe bussi küljel, kus ta reklaamis uut kassahitiks saanud ulmefilmi. Kitty oli selle rolli jaoks tugevalt üle kvalifitseeritud. Aga naine kehtitas vaid õlgu ja lausus: „Ma ei tee seda raha pärast.”

Ned mõõtis Kitty pealaest jalatallani üle, nägi vaid lopsakaid kurve ja täiuslikku ilu, ehkki naine oli mudane ja läbimärg, ning tahtis

teada: „Ma loodan, et minu küsimus pole häbematu, aga miks te seda siis teete?”

Kitty pööras pilgu kõrvale ja hõõrus pöidlaga vasema käe kolmandat sõrme. „Ah, see on põnev proovikivi,” vastas ta, mispeale Ned noogutas, justkui ei oskaks ära tunda valet.